

ՎԵՐՋԱԼՈՅՄԻՆ . . ,

Վերջալոյսին ոսկեշող,
Դաշտերում ծաղկած
Շրջում էի մեմաւոր,
Հոգիս անդորրած:

Մոռացուած մի երգ հին
Լըսեցի յանկարծ,
Ա՛յնքան, ա՛յնքան մըտերիմ,
Սիրած ու ապրած:

Աղջիկ – տըղայ թեւ թեւի՝
Անցան ծաղկազարդ,
Ամբողջ սըլացք, տենչ ու բոց,
Երգելով զըւարթ:

Այդ երգը, սի՛րտ, գիտես դու,
Երգել եմ եւ ես,
Երբոր պատանի էի՝
Հըրավառ ու վէս:

Վերադարձան հոգուս մէջ
Սիրելի դէմքեր՝
Այս աշխարհից հեռացած,
Եւ մեռած սէրեր:

Մինչեւ խորին, ուշ գիշեր
Դաշտերում թափուր
Ուրունքի հետ դալուկ
Շրջում եմ տըխուր . . .

1928 թ. Երեւան .

ՍԱԽԱՌՆՈՒՄ ԵՍ . . .

Սաւառնում եւ ցնծութեամբ վառ՝
Բո սիրոյ հետ պուրակի մէջ:

Յաւերժական ըզգում ես քեզ,
Եւ քո հուրը յաւերժ անմահ:

Սըգաւորներ՝ ծանր ու դանդա՛ղ
Տանում են լուռ մի սեւ դագաղ:

Մի օր էլ քեզ պիտի տանին
Այսպէս լըռիկ ու տրտմասուգ,

Եւ քեզ նըման այս պուրակում
Պիտ' հուրհրբայ մի անմահ գոյգ . . .

1930, Փարիզ

Ա.Ի. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ